

Introducció

A milions de persones se'ns va aturar el món, de cop, el 14 de març de 2020, casualment el dia que aquesta mare complia trenta-vuit primaveres. Ja feia setmanes que ens havíem acostumat a veure imatges de Wuhan desert i xinesos amb mascaretes amunt i avall, però fins aleshores ho havíem observat com una realitat immensament llunyana i no solament per l'evident distància física —gairebé dotze hores de vol. Només calia posar l'orella a les converses de bar o fer un tomb per les xarxes socials i grups de whatsapp, farcits de mems més o menys simpàtics sobre el que passava a l'altra punta del món. Fins aleshores, la percepció d'immunitat al carrer havia estat pràcticament unànime, i les imatges de les concentracions feministes del 8M, només sis dies abans, en són un bon testimoni. Aquelles protestes van ser massives arreu del territori, només amb una lleugera davallada en l'assistència respecte a anys anteriors.

Vaig anar a la concentració de Barcelona amb la meva filla de sis anys i la meva cosina. En aquell moment no preveia que la cosa fos tan greu com va acabar sent. No tenia cap sensació d'inseguretat, ni jo ni ningú dels que estàvem allà tenint en

compte els missatges de tranquil·litat que enviaven les autoritats aquells dies. Si hagués sospitat el que vindria després, no hi hagués anat i encara menys hi hagués portat la meua filla. Dies després de la concentració, vaig començar a pensar que havia estat un acte irresponsable.

Marta Manyé

L'amenaça es va començar a prendre seriosament l'endemà de les protestes feministes, amb les primeres imatges que van arribar d'una Itàlia confinada que costaven de pair. Dos dies més tard, el dimecres 11 de març, l'Organització Mundial de la Salut declarava que la covid-19 era una pandèmia global. Però no vam ser conscients de l'abast de la tragèdia fins que vam veure els nostres reporters informant, desconcertats, des del cor de Catalunya. La Conca d'Òdena fou l'avantsala de tot el que vindria després.

En qüestió d'hores, vam passar d'una calma relativa a l'absolut descontrol mentre els periodistes no donàvem l'abast a recollir i fer arribar els missatges de tranquil·litat que servien les autoritats sanitàries. Cada dia que passava era pitjor que l'anterior. Més contagis, més ingressats, més morts, centenars en un sol dia. La famosa corba no parava d'enflar-se i els esforços d'un país sencer anaven destinats a doblegar-la abans no fos massa tard.

La pressió als hospitals es feia insuportable, i assistir a aquella tragèdia, tancats, des de casa, semblava un malson. En aquell moment, una servidora treballava com a guionista en un magazín diari a cavall entre l'actualitat i l'entreteni-

ment que va desaparèixer del mapa d'un dia per l'altre, com tants altres programes de ràdio i TV. Era, per tant, una espectadora més, pendent de les rodes de premsa diàries amb Fernando Simón al capdavant. El director del Centre de Coordinació d'Alertes i Emergències Sanitàries era l'encarregat de retre comptes dels nous casos diaris, víctimes mortals i altres indicadors de la pandèmia. Vaig seguir atentament les quatre primeres compareixences. Després, per salut mental, vaig decidir deixar de mirar els informatius, escoltar tertúlies i llegir les xarxes socials per centrar-me en la millor notícia que havia rebut a la vida, tot i que en aquell moment encara no n'era gens conscient.

1

No feia ni quaranta-vuit hores que sabia que estava embarassada quan aquell dissabte, 14 de març, el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, decretava el confinament domiciliari durant els primers quinze dies dels molts més que vindrien. Només es podia sortir de casa per anar a comprar, a la farmàcia, a tirar la brossa i a passejar el gos. Estava començant a digerir el resultat del predictor, i ja m'havia de mentalitzar que no seria un embaràs "normal", ni pel que fa al seguiment, ni des del punt de vista psicològic. Imagineu-vos la sotragada, l'allau de dubtes, de preocupacions, la incertesa... Aleshores ben poc se sabia de com el virus podia afectar les embarassades i els embrions, però davant el dubte moltes empreses ens van considerar població de risc i ens van permetre treballar telemàticament des del primer fins a l'últim dia. Era el naixement d'una nova modalitat laboral que havia arribat per quedar-se, tot i que només en determinats sectors.

Quan vaig dir a la feina que estava embarassada de seguida em van enviar a casa. Per aquesta banda no vaig haver de patir. Però la resta va ser tot un desgavell. Just quan ens van

tancar, estavem fent obres a casa, amb els tabics a terra, i això ens va obligar a mudar-nos a un pis de 30 metres quadrats. Vaig patir molta angoixa. A les nits em despertava amb la sensació de no poder respirar, m'ofegava, i havia de sortir al balcó corrents a agafar aire. Amb el temps vaig entendre que el que m'havia passat va ser per culpa de la pressió a què vaig estar sotmesa durant mesos. No sortia de casa per por, ni podia deixar entrar ningú, ni tan sols la meva pròpia mare perquè m'havia d'autoprotegir. Amb la meva germana, que també estava embarassada, gairebé no ens vam poder veure fins que vam parir. A tot això, els meus pares s'acabaven de separar. La meva mare estava sola i patint pels meus avis, que estaven tots dos en una residència. Tenia la sensació d'estar creant una família, mentre s'ensorrava la meua.

Carina Bellver

Si bé és cert que d'una banda estava tranquil·la pel fet de poder treballar des de casa i no haver-me d'exposar a l'exterior, de l'altra estava començant a perdre el nord. Durant les primeres setmanes de confinament no vam sortir ni per anar a comprar el pa. A casa ho fèiem tot *online*, com tantíssima altra gent, per això les grans cadenes de supermercats trigaven fins a deu dies a servir-te la compra. Però el pitjor de tot era la recepció: una autèntica paranoia. El repartidor ens deixava les caixes al replà de casa i sortíem a buscar-les amb un dispensador d'aigua amb alcohol en una mà i un amb aigua i lleixiu a l'altra. Ho desinfectava absolutament tot abans d'endreçar la compra i guardar les coses a la nevera. Al principi amb guants, després ja sense perquè es van exhau-

rir arreu, com les mascaretes o el paper de vàter just abans del tancament, un altre fenomen digne d'estudi, per cert. Veure aquelles estanteries buides i els carros de la compra amb rotlles de paper plens fins a vessar, però, amb poc temps va esdevenir una anècdota si ho comparem amb les cues que es van acabar formant a les portes dels supermercats, amb l'aforament limitat al mínim exponent durant setmanes. La realitat havia superat la ficció, i amb escreix.

Quan ens van confinar, jo estava embarassada de quatre mesos. Al principi estava bastant tranquil·la. El problema va venir perquè estava massa pendent de les notícies, de saber què passava a fora, de la situació als hospitals, dels contagis diaris, del que deien els experts, etc. Massa informació en poc temps. I això, sumat al fet de ser “una hormona amb potes”, em va acabar angoixant fins al punt de convertir-se en una obsessió. Vaig tenir moltíssima por. Sortia jo a comprar perquè no em refiava del meu company. Jo coneixia fil per randa les mesures d'autoprotecció i d'aïllament, anava sempre amb molta cura de no tocar res que no fos indispensable. Ell, en canvi, era molt més descuidat. Quan arribava amb la compra ho desinfectava absolutament tot amb lleixiu. Hi havia dies que trigava fins a dues hores. Fins i tot quan sortia a passejar un moment el gos, em rentava tota la roba i al pobre animal li desinfectava les potes abans d'entrar a casa. La situació més surrealista que recordo és presentar-me a la consulta del ginecòleg disfressada amb la mascareta, guants i unes ulleres de podar.

Anna Vallvé

Recordo perfectament les cares de perplexitat a la redacció quan es va obrir l'interrogant del Mobile World Congress, el congrés de telefonia mòbil mundial per excel·lència que se celebra a Barcelona des de l'any 2006, i que estava previst per a finals de febrer del 2020. La primera operadora que es va fer enrere va ser la coreana LG, el 6 de febrer, i des d'aleshores el degoteig de baixes va ser constant. El debat estava servit i els tertulians el van exprimir fins que el principal responsable de la fira, John Hoffman, va anunciar-ne la cancel·lació, el 13 de febrer, després d'una setmana agonitzant. L'estocada final l'havien donat les principals operadores europees, Vodafone, Deutsche Telekom i BT, que van decidir no arriscar malgrat les mesures de seguretat que havien adoptat els organitzadors i la insistència de les autoritats que no hi havia cap risc sanitari. El cost de la cancel·lació va ser milionari. La patronal Pimec va xifrar les pèrdues en 220 milions d'euros per a les petites i mitjanes empreses catalanes.

Amb el Mobile acabat de cancel·lar, Itàlia encenia les alarmes al continent europeu. El 20 de febrer, la localitat de Codogno, al sud de Milà, es convertia en la "zona zero" d'Europa en detectar-se el primer cas positiu autòcton. L'endemà s'anunciava el primer mort i poc després el govern decidia confinar 50.000 persones al nord del país. El tancament total es va decretar el 9 de març, l'endemà de les protestes d'aquell 8M a casa nostra.

Just m'acabava de fer l'ecografia del primer trimestre quan ens van arribar les primeres notícies del brot d'Itàlia. Tot estava bé, estava tranquil·la, i que el virus acabés interferint en

el seguiment del meu embaràs no em passava ni pel cap. Però a partir de llavors tot va anar molt ràpid. Pel que fa al sistema sanitari, he de dir que en general em vaig sentir bastant sola, i més tenint en compte que era el meu primer embaràs i patia de tiroides. Tot era per telèfon. La meua parella no em va poder acompanyar a la resta d'ecografies i quan va arribar el moment del part, vaig haver de parir sola perquè em van haver de fer una cessària d'urgència. No vaig recórrer a ajuda psicològica perquè en moments així treus la força d'on sigui per tirar endavant, però ara, vist en perspectiva, soc conscient que he de revisar tot el que em va passar. Massa sotrats en poc temps.

Carina Bellver

© del text: Sònia Quer Ballesté, 2023
© de la imatge de la coberta: Alicia Gimeno, 2023
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2023
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2023
ISBN: 978-84-1303-449-2
DL: L 72-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

« imprès a **lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.